

TIAMATIN HNĚV

J A M E S . A . C O R E Y

Expanze - kniha osmá

Tiamatin hněv

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

James S. A. Corey

Tiamatin hněv – e-kniha
Copyright © TRITON, 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

James S. A. Corey

Tiamatin hněv

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

Tiamath's Wrath

Copyright © 2019 by Daniel Abraham and Ty Franck

All rights reserved.

Translation © Vladimír Nový, 2020

Cover © Renata Brtnická, 2020

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2020

ISBN 978-80-755-3831-4 tištěná kniha

ISBN 978-80-755-3864-2 ePub

ISBN 978-80-755-3865-9 Mobi

ISBN 978-80-755-3863-5 PDF

Vydal Stanislav Juhaňák – Triton

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

TIAMATIN HNĚV

EXPANZE - KNIHA OSMÁ

JAMES S. A. COREY

TIAMATIN HNĚV

EXPANZE - KNIHA OSMÁ

JAMES S. A. COREY

přeložil Vladimír Nový

Stanislav Juhaňák - Triton

Georgi R. R. Martinovi
Dobrému učiteli a ještě lepšímu příteli

Prolog: Holden

Chrisjen Avasarala byla po smrti.

Zemřela před čtyřmi měsíci na Měsíci ve spánku. Po dlouhém, zdravém životě a krátké nemoci zanechala lidstvo ve stavu zcela odlišném od toho, v němž ho našla. Všechny zpravodajské kanály už měly připravené nekrology a vzpomínky, jen je vypustit do třinácti stovek hvězdných soustav, jichž bylo lidstvo dědicem. Všude bombastické titulky a bannery: *Poslední vládkyně Země, Smrt tyrana, Avasaralino poslední sbohem.*

Ať už říkaly cokoli, byla to pro Holdena rána. Nedokázal si představit, že už se vesmír nebude podřizovat vůli té drobné stařenky. I poté, co na Laconii dorazilo potvrzení, že je to opravdu tak, Holden dál hluboko uvnitř věřil, že Avasarala pořád tam někde je, hudruje a podrážděně se snaží překonat hranice lidských možností, jen aby dokázala pohnout kormidlem dějin aspoň o kousek dál od nevýslovných zvěrstev. Od chvíle, kdy se to doslechl, trvalo skoro měsíc, než si poprvé připustil, že je to pravda. Chrisjen Avasarala byla po smrti.

Tím to pro ni ale nekončilo.

Než se do toho vložil Duarte, měla už na Zemi naplánovaný státní pohřeb. Doba, kterou strávila ve funkci generální tajemnice Spojených národů, byla kritickým obdobím historie a ona sama si službou nejen svému světu, ale celému projektu šíření lidské civilizace vysloužila čestné místo, které nemůže být zapomenuto. Nejvyšší konzul Laconie proto považoval za správné, aby naposledy spočinula v samém srdci nového impéria. Smuteční obřad proběhne ve Vládní budově. Postaví jí památník, aby se na ni nikdy nezapomnělo.

Fakt, že byl Duarte spoluvíníkem toho obrovského masakru na Zemi, který byl milníkem definujícím Avasaralinu kariéru, nestál za zmínku. Vítězové už přepisovali historii. I když se to do tiskových zpráv ani vládních zpravodajských kanálů nedostalo, byl si Holden celkem jistý, že nikdo nezapomněl, že tenkrát stáli s Duartem na opačných stranách. A i kdyby ne, on si to pamatoval.

Mauzoleum – vyhrazené jen jí, protože nikdo tak významný, aby tam mohl být s ní, prostě neexistoval – bylo z leštěného bílého kamene, který

nikde nepřechýl ani o mikron. Veliká brána už byla zavřená, obřad u konce. Desku uprostřed severního průčelí budovy zdobil Avasaralin portrét. Byl vytesán do kamene spolu s datem jejího narození a úmrtí a pár řádky poezie, které Holdenovi nic neříkaly. Stovky židlí rozestavených kolem pódia, odkud promlouval kněz, už byly z poloviny prázdné. Sjeli se sem lidé z celého impéria, a když už tu byli, většinou utvořili malé hloučky se svými známými. Tráva kolem krypty nebyla jako ta doma na Zemi, ale vyplňovala stejnou ekologickou niku a chovala se dostatečně podobně na to, aby se jí dalo říkat tráva. Větrík byl teplý a příjemný. Když se Holden otočil k paláci zády, dokázal by si představit, že může zamířit do divočiny za hranicemi palácových pozemků a jít si, kam se mu zachce.

Měl na sobě šaty laconského vojenského střihu, modré s motivem rozepjatých křídel, která si Duarte zvolil jako symbol svého impéria. Od vysokého škrobeného límce měl poškrábaný celý krk. Místo, kam patřily insignie, bylo prázdné. Ta prázdnota byla očividným znakem vysoce postaveného vězně.

„Půjdete na recepci, pane?“ zeptal se strážný.

Holdena napadlo, jak by asi problém eskaloval, kdyby odpověděl, že ne. Že je svobodný člověk a pohostinství nabízené palácem odmítá. Ať by to vypadalo jakkoli, byl si celkem jistý, že už to mají vyzkoušené a nacvičené. A že by si to asi moc neužil.

„Za chvílku,“ odvětil. „Chci jenom...“ Neurčitě mávl rukou směrem k hrobce, jako by nevyhnutelnost smrti byla nějaká univerzální propustka. Připomínka, že všechna lidská pravidla jsou jen dočasná.

„Samozřejmě, pane,“ odtušil strážný a znovu se vmísil do davu. Holden však neměl ani zdaleka pocit, že by byl volný. To nejlepší, v co mohl doufat, bylo, že ho nebudou v pohybu omezovat příliš nápadně.

U paty mauzolea stála žena a vzhlížela k Avasaralinu portrétu. Na sobě měla zářivě modré sárí, natolik blízké oficiálním laconským barvám, aby to bylo zdvořilé, ale zároveň natolik odlišné, aby bylo naprosto jasné, že jde o zdvořilost falešnou. I kdyby nebyla babičce vůbec podobná, to, jak uměla ostatní nenápadně a zároveň zcela jasně poslat do hajzlu, by ji prozradilo. Holden pomalu došel až k ní.

Měla tmavší pleť než Avasarala, ale tvarem očí, jejichž pohledem jej přelétla, i svým chladným úsměvem mu ji připomínala.

„Upřímnou soustrast,“ pronesl Holden.

„Děkuji.“

„Nikdo nás nepředstavil. Já jsem –“

„James Holden,“ dořekla za něj. „Já vím, kdo jste. Babička o vás občas mluvila.“

„Aha. To muselo být zajímavé povídání. Neměla vždycky na věci stejný názor jako já.“

„To neměla. Já jsem Kajri. Říkala mi Kiki.“

„Byla to úžasná žena.“

Po dobu dvou dlouhých nádechů oba mlčeli. Látka Kajrina sáří se ve větru třepetala jako vlajka. Holden se právě chystal odejít, když znovu promluvila.

„Byla by z toho vzteky bez sebe,“ poznamenala. „Být převezena do nepřátelského tábora, kde ji teď, když už jim nemůže nic udělat, budou oslavovat. Přijata za vlastní, jakmile se tomu nemůže bránit. Připojit k ní teď turbínu, tak máte energii pro celou planetu. Tak rychle se teď otáčí v hrobě.“

Holden vydal neurčitý zvuk, který se dal vykládat jako souhlas.

„Nebo taky ne,“ pokrčila Kajri rameny. „Třeba by jí to přišlo zábavné. U ní si člověk nikdy nemohl být jistý.“

„Vděčím jí za hodně,“ přiznal Holden. „V danou chvíli jsem si to obvykle neuvědomil, ale dělala, co mohla, aby mi pomohla. Neměl jsem příležitost jí za to poděkovat. I když... nejspíš jsem ji měl, jen jsem ji nevyužil. Kdybych mohl pro vás nebo pro vaši rodinu něco udělat...“

„Nezdá se, že byste byl v postavení, kdy můžete někomu prokazovat laskavosti, kapitáne Holdene.“

Holden se ohlédl směrem k paláci. „No, teď právě nejsem v nejlepší formě. Ale stejně jsem to chtěl říct.“

„Vážím si toho,“ řekla Kajri. „A slyšela jsem, že už jste si dokázal získat určitý vliv. Vězeň, kterému naslouchá sám císař.“

„Tak to nevím. Namluvím toho spoustu, ale nemyslím, že by mě někdo poslouchal. Tedy kromě ochranky. Ta, myslím, poslouchá všechno.“

Tiše se zasmála a byl to vřelejší a chápavější zvuk, než čekal. „Není to snadné, nemít v životě ani chvilku jen pro sebe. Já vyrůstala s vědomím, že se všechno, co řeknu, bude sledovat, katalogizovat, archivovat a posuzovat, jestli to nemůže mně a mé rodině zkomplikovat život. Někde v archivech tajné služby budou záznamy o každé mojí menstruaci.“

„To kvůli ní?“ zeptal se Holden a kývl směrem k hrobce.

„Kvůli ní. Ale taky mi poskytla prostředky, jak si s tím poradit. Naučila nás využít všechno, za co se v životě stydíme, jako zbraň k ponižení lidí, kteří se nás budou snažit pokořit. V tom je to tajemství, chápete.“

„Jaké?“

Kajri se usmála. „I lidé, kteří nad vámi mají moc, mají své slabiny. I oni chodí na záchod, teče jim krev a bojí se, že už je děti nemají rády. Stydí se za hlouposti, které prováděli v mládí a na které už si nikdo jiný ani nevzpomene. A proto jsou zranitelní. Všichni se definujeme prostřednictvím lidí kolem sebe, protože tak to máme my primáti nastavené. Tomu se nevyhneme. Takže tím, že vás sledují, vám zároveň dávají moc změnit to, čím jsou oni sami.“

„A to vás naučila ona?“

„Ano,“ řekla Kajri. „I když to vlastně ani nevěděla.“

Jako by chtěl potvrdit její slova, zamířil k nim po trávě strážný. Držel se v uctivé vzdálenosti, dokud si nebyl jistý, že si ho všimli, a i pak jim dal čas, aby dokončili rozhovor. Kajri se k němu otočila a nadzdvihla obočí.

„Recepce začíná za dvacet minut, madam,“ pronesl strážný. „Nejvyšší konzul doufal, že vás tam určitě uvidí.“

„Ani ve snu by mě nenapadlo ho zklamat,“ pravila s úsměvem, který už Holden viděl dřív na jiných rtech. Nabídl jí rámě a Kajri se do něj zavěsila. Jak odcházeli, kývl směrem k hrobce a na ní napsaným slovům. SAHÁ-LI ŽIVOT ZA BRÁNU SMRTI, NAJDU TĚ TAM, NEBO TU.

„Zajímavý citát,“ řekl. „Mám pocit, že bych ho měl znát. Kdo to napsal?“

„Netuším,“ odvětila. „Řekla nám jenom, že jí ho máme dát na hrob. Odkud je, to už nám neřekla.“

Na Laconii přiletěl každý, kdo něco znamenal. To platilo hned v několika směrech. Duartův plán přesunout centrum lidské civilizace ze soustavy Solu do srdce jeho vlastního impéria se setkal s takovou mírou souhlasu a spolupráce, až to Holdena šokovalo, a pak už v něm navždy přetrvál pocit mírného zklamání z lidí jako živočišného druhu. Na Laconii přestěhovaly své centrály ty nejprestižnější vědeckovýzkumné instituce. Čtyři různé baletní soubory zapomenly na staletí rivalitu, jen aby se mohly společně usídlit v Laconském uměleckém institutu. Celebrity i učenci se hrnuli do honosných státem dotovaných nových prostor v hlavním městě. Už se tam natáčely i filmy. Vznikala díla určená k vypláchnutí mozku připravená zaplavit zpravodajské sítě a kanály uklidňujícím poselstvím o Nejvyšším konzulovi Duartem a o Laconii, která přetrvává navěky.

Přišel i obchod. Duarte nechal dopředu postavit banky a kancelářské komplexy. Asociace světů už nebyla jen Carrie Fisková v zaplivané kanceláři někde na stanici Medina. Sídlila v katedrále v centru hlavního města s foyer větším než hangár a vitrážovými stěnami, které se zdály stoupat až do nekonečna. I Transportní společnost tu měla svou hlavní kancelář, v menší budově a s horším vybavením, aby se dalo fyzicky i společensky najevo, kdo má plnou podporu státu a kdo to má nahnuté. Holden to všechno sledoval z Vládní budovy, která byla jeho domovem i vězením, a přemýšlel, jaké to je žít na ostrově.

Uvnitř města byla Laconia čistší, novější, naleštěnější a hlídanější než většina vesmírných stanic, které kdy Holden navštívil. A hned za jeho hranicemi číhala divočina, jakou znal snad jen z pohádkových knížek. Mimozemské ruiny a pralesy, jejichž zkrocení a prozkoumání by trvalo celé generace. Holden zaslechl řeči a pověsti o pozůstatcích technologií, které se v počátcích práce s protomolekulou povedlo jakžtakž znovu oživit – o hloubicích červech velkých jako kosmické lodě, o psích opravářských dronech, které nedělaly rozdíly mezi mechanismy a organismy, o křišťálových jeskyních s piezoelektrickými efekty, které vyvolávaly halucinace v podobě hudby a ochromující závratě. I když se hlavní město postupně stávalo synonymem lidstva jako celku, planeta kolem něj zůstávala dál naprosto cizí. Ostrov důvěrně známého v záplavě věcí, kterým ještě nerozumíme. Na jednu stranu bylo uklidňující, že ani Duarte ze své pozice božského imperátora nedokázal během pár desetiletí dosáhnout úplně všeho.

Na druhou stranu to bylo děsivé.

Přijímací sál byl imponantní, ale ne přehnaně bombastický. Pokud byla Laconia vybudována k Duartovu obrazu, skrýval se v duši Nejvyššího konzula zvláštní prvek osobní zdrženlivosti. Ať už bylo město jakkoli velkolepé, ať byly Duartovy ambice jakkoli obrovské, jeho palácový komplex a jeho domácnost nebyly nijak křiklavé a dokonce ani zvlášť zdobné. Taneční sál usiloval o eleganci jednoduchými liniemi a neutrální paletou barev, aniž by příliš řešil, co si o tom kdo myslí. Na různých místech byly rozestavěné pohovky a židle, které si mohli návštěvníci po libosti přesouvat. Mladí lidé ve vojenských uniformách servírovali sklenice vína a aromatizovaného čaje. Duarte si dokázal zařídit, aby vše, co ho obklopovalo, vypadalo nejen jako produkt moci, ale i sebedůvěry. Byl to dobrý trik, protože i když ho Holden prohlédl, pořád zabíral.

Holden si vzal od mladé ženy sklenku vína a pomalu procházel přelévajícím se davem. Pár lidí poznal okamžitě. Carrie Fiskovou z Asociace

světů, obletovanou u dlouhého stolu, kde se guvernéri půltuctu kolonií předháněli, kdo se bude první smát jejím vtipům. Thorna Chao, tvář nejpopulárnějšího zpravodajského kanálu ze soustavy Bara Gaon. Emil-Michelle Li ve splývavých zelených šatech, které pro ni byly tak typické, když právě nehrála v žádném filmu. A na každou tvář, ke které Holden dokázal přiřadit jméno, připadal tucet dalších, které se mu zdály být povědomé.

Proplétal se lehkou společenskou mlhou zdvořilých úsměvů a pokynutí hlavou a nikdo ho neoslovil ani nezastavil. Byl tady, protože ho tu Duarte chtěl, ale množiny lidí, kteří se snažili si Nejvyššího konzula předcházet a zároveň byli ochotní riskovat jeho nelibost tím, že se budou bratříčkovat s neznámějším politickým vězňem, neměly velký průnik.

I když nějaký přece.

„Na tohle nejsem dost opilý.“

Prezidentka Transportní společnosti Camina Bubeníková se opírala o vysoký stolek a skleničku svírala oběma rukama. Naživo vypadala ve tváři starší. Když mezi nimi nebyla kamera, obrazovka a pár miliard kilometrů, byly lépe vidět vrásky kolem očí a úst. Kousek se posunula, aby mu u stolku udělala místo, a on její pozvání přijal.

„Nejsem si jistý, jak opilý by na tohle člověk musel být,“ odvětil. „Zpítý do bezvědomí? Tak nalitý, že se chce s každým rvát? Nametený tolik, až se schoulí do koutku a tiše pláče?“

„Vy nevypadáte ani přiopile.“

„Taky nejsem. Dnes už se obvykle alkoholu vyhýbám.“

„Chcete si udržet čistou hlavu?“

„A nedělá mi to dobře na žaludek.“

Bubenice se nejdřív usmála a potom kašlavě rozesmála. „Vysoce postaveného vězně pustili mezi lidi. Tak si říkám, že už jim asi nebudete moc užitečný. To už z vás všechno vyždímali?“

Řekla to tak, že se to dalo vykládat jako škádlení mezi někdejšími kolegy, kteří prožili společný ústup ze slávy a teď dožívají v soumraku politické akceptovatelnosti. Nebo to mohlo být něco víc. Způsob, jak zjistit, jestli už mu nezbylo než prozradit členy odboje na Medině. Jestli se ho rozhodli zlomit. Stejně jako on i Bubenice věděla, kdo všechno je poslouchá, i tady.

„Když jde o mimozemské hrozby, pomáhám Duartevi, co mi síly stačí. Ale když se ptá na jiné věci, byly by všechny mé odpovědi už stejně zastaralé. A předpokládám, že teď jsem tady, protože má za to, že mu tu budu užitečný.“

„Jako cvičená gorila.“

„Opice,“ opáčil Holden. Pak, když si všiml její reakce, dodal: „Říká se jako cvičená opice.“

„No jistě,“ povzdechla si.

„A co vy? Jak jde likvidace Transportní společnosti?“

Bubenici se rozjasnily oči a nasadila široký úsměv. Odpověděla hlasem dokonale nacvičeným pro média, jasným a vřelým a upřímným jako předvolební sliby: „Mám velkou radost z bezproblémového přechodu k ucelenějšímu dohledu ze strany laconských úřadů a Asociace světů. Soustředíme se na to, abychom zachovali všechny staré postupy, které fungovaly, a zároveň zefektivnili a integrovali nové procedury, které nám pomohou zbavit se zbytečného balastu. Dokázali jsme nejen udržet, ale dokonce zvýšit efektivitu obchodu, aniž bychom museli obětovat bezpečnost, kterou skvělý osud lidstva vyžaduje.“

„Až tak hrozné to je?“

„Neměla bych si stěžovat. Mohlo by to být horší. Dokud budu poslouchat rozkazy a dokud si Duarte myslí, že bych mu mohla pomoci přilákat zpátky Sabu, neskončím v kotci.“

U hlavního vchodu to zašumělo a dav se rozvlnil. Celý taneční sál náhle přesunul svou pozornost, jako se přeskupí železná piliny, když se objeví magnet. Holden se ani nemusel otáčet, aby poznal, že dorazil Duarte, ale podíval se stejně.

Duarte měl skoro stejnou uniformu jako Holden. Vyzařoval tentýž přívětivý klid, který si dokázal zachovat snad všude. Jeho ochranka byla ovšem vidět víc než ta, která dohlížela na Holdena. Dva udělaní osobní strážci s krátkými zbraněmi a s očima, z nichž probleskovala implantovaná technologie. Dorazil s ním i Cortázar, ten ale postával opodál s výrazem teenagera, který si musel přestat hrát kvůli rodinné večeři. Skutečný teenager – Duarteova dcera Tereza – kráčel po otcově boku jako stín.

Carrie Fisková opustila svou skupinku guvernérů, přihnala se k Duarteovi a potřásla mu pravicí. Chvilku si povídali a pak se Fisková otočila k Tereze a potřásla si rukou i s ní. Za Fiskovou se začal tvořit menší dav, jak se lidé nenápadně snažili urvat co nejlepší pozici pro setkání s velikánem.

„Mám z toho parchanta husí kůži, vy ne?“ řekla Bubenice.

Holden se ošil. Netušil, o čem to mluví. Možná šlo jenom o to, jak měl Duarte všechny vycvičené, aby mu prokazovali úctu. To by stačilo samo o sobě. Ale možná si všimla stejných věcí jako Holden – nepřírozeně

trhavého pohybu očí, perleťového odstínu pod kůží. Holden znal fungování protomolekuly lépe než kdokoli, kdo právě neměl přístup do Cortázarovy laboratoře. Nejspíš proto mu přišly vedlejší účinky Duartovy terapie tak očividné.

Uvědomil si, že upřeně zírá. A nejen to, uvědomil si, že zírají i všichni ostatní a že se jejich pozorností nechal strhnout. Když se otáčel zpátky k Bubenici, musel se vědomě snažit, aby dokázal odvrátit zrak. Bylo to těžší, než si byl ochoten připustit.

Chtěl se jí zeptat, jestli jsou nějaké zprávy o odboji, jestli se zdá Duartova vláda tam v rozlehlém vakuu mezi světy stejně neochvějná jako tady doma.

„Nějaké novinky o odboji?“ optal se.

„Vždycky se najdou nějakí nespokojenci,“ odpověděla s výrazem kdesi na hraně mezi nevinným a významným. „A co vy? Jak tráví své dny slavný kapitán Holden? Obráží oslavy? Nebo hrozí pěstičkami v bezmocném vzteku?“

„Ani jedno. Jen si tak kuju pikle a čekám, kdy bude nejlepší chvíle udeřit,“ odtušil Holden. Oba se zazubili, jako by to byl jenom žert.

Kapitola první: Elvi

Vesmír je podivnější, než vůbec tušíte.

To byla oblíbená fráze jednoho z Elviných profesorů v dobách, kdy si dodělávala postgraduál. Profesor Ehrlich, nabručený starý Němec s dlouhým bílým plnovousem, který Elvi vždycky připomínal zahradního trpaslíka, ji opakoval, kdykoli byl někdo překvapený výsledky laboratorních testů. Tenkrát jí tahle větička přišla tak pravdivá, až byla otřepaná. No jistě, že má vesmír připravená nečekaná překvapení.

Profesor Ehrlich byl už skoro určitě po smrti. Byl na hraně toho, s čím si dokázaly léky proti stárnutí ještě poradit, už když bylo Elvi něco přes dvacet. I její dcera teď byla starší. Ale kdyby byl ještě naživu, poslala by mu Elvi obsáhlou a upřímnou omluvu.

Vesmír není jen podivnější, než tušíte, on je podivnější, než si vůbec dokážete představit. Každý další div, jakkoli překvapující, jen připravuje půdu pro další, ještě podivuhodnější objevy. Vesmír neustále posouvá definici toho, co lze považovat za zvláštní. Když na Phoebe našli protomolekulu, kterou všichni považovali za mimozemský život, lidmi to pořádně otřásl, ale pořád to nebylo nic proti tomu, když zjistili, že protomolekula ve skutečnosti není mimozemšťan, ale jen mimozemský nástroj. V podstatě hasák, ovšem tenhle hasák dokázal proměnit asteroid Eros v obří kosmickou loď, ukrást si pro sebe Venuši, vybudovat prstencovou bránu, a nabídnout tak okamžitý přístup k dalším třinácti stům cizích světů.

Vesmír je podivnější, než vůbec tušíte. To jste měl sakra pravdu, profesore.

„Co to má být?“ divil se Favez, její manžel.

Byli na můstku *Falcona*. Lodi, kterou jí dala Laconská říše. Obrazovku před nimi pomalu vyplňoval obraz něčeho, čemu všichni říkali prostě *objekt*, ve vysokém rozlišení. Bylo to planetární těleso trochu větší než Jupiter a téměř průhledné, jako obrovská nazelenalá křišťálová koule. Jediná struktura v celé soustavě Adro.

„Podle pasivní spektrometrie takřka výhradně uhlík,“ odpověděl Tra- von Barrish a ani nezvedl oči od své obrazovky, po které rolovala data.

Byl profesí materiálový specialista a Elvi neznala nikoho, kdo by bral věci tak doslovně. Takže dal Fayezevi samozřejmě faktickou odpověď. Ona však věděla, že na to se její muž neptal. Ptal se: *Co to tu dělá?*

„Má to pěkně zhuštěnou krystalovou mřížku,“ doplnila Jenn Lively, fyzička týmu. „Je to...“

Odmělčela se, a tak to Elvi dořekla za ni: „Je to diamant.“

Když bylo Elvi Okoye sedm, vrátila se s matkou do Nigérie, protože umřela práteta, kterou nikdy nepoznala. Matka začala chystat pohřeb a Elvi se potulovala po domě. Udělala si z toho takovou hru. Zkoušela, co dokáže o nebožce zjistit jen z věcí, které po sobě zanechala. Na policiče u postele obrázek usměvavého mladého muže s tmavou pletí a světlými očima. Možná to byl manžel, nebo bratr, nebo snad syn. V maličké koupelně mezi různými levnými mýdly a čistícími prostředky nádherná broušená lahvička plná tajuplné zelenkavé tekutiny. Parfému? Jedu? Jelikož tetu neznala, zdálo se jí všechno, co po ní zůstalo, fantastické a podmanivé.

Vzpomněla si na to o spoustu let později, když si vyplachovala pusou, a podle vůně jí došlo, že ta zelená tekutina v tetině lahvičce byla skoro určitě ústní voda. Jedna záhada vyřešena, ale hned jsou tu nové otázky. Proč si dala ústní vodu do tak krásné lahvičky a nenechala ji v té recyklovatelné, v níž ji koupila? Odkud tu láhev vlastně měla? Používala teta její obsah jako ústní vodu, nebo měl nějakou jinou tajemnou funkci, která Elvi nikdy nenapadla? Mrtvá už jí to nevysvětlí, a tak to navždycky zůstane tajemstvím. Některé věci se dají pochopit jenom ve správném kontextu.

Na obrazovce se dál vznášel nazelenalý diamant s hladkým, jako strojově opracovaným povrchem, v soustavě umírajícího bílého trpaslíka, kde nebyla jediná další planeta. Láhev ústní vody v broušeném křišťálu na špinavé policiče v koupelně obklopená levnými mýdly. Fayeze měl pravdu. Jediná otázka, na níž záleželo, byla *proč*, ale všichni, kdo to věděli, už byli mrtví. A jí zbývala jen odpověď profesora Ehrlicha.

Falcona postavili přímo pro ni na výslovnou žádost Nejvyššího konzula Duarte a měl jen jediné poslání – navštěvovat „mrtvé soustavy“ v síti bran a zjišťovat, zda neskrývají nějaké stopy bezejmenného nepřítele, který zničil civilizaci tvůrců protomolekuly, nebo ty podivné střely popírající fyzikální zákony, které tu po sobě zanechal – ať už za těmi extra-dimenzionálními útoky stál kdokoli nebo cokoli.

Zatím navštívil *Falcon* tři soustavy. A v každé ho čekal nějaký zázrak. Elvi se označení *mrtvá soustava* nelíbilo. Lidé jim tak začali říkat, když

v nich nenašli žádné obyvatelné planety. Jí ale taková klasifikace přišla zjednodušující a hloupá. Jistě, na diamantu velikosti Jupitera, který obíhá kolem bílého trpaslíka, nemůže být život tak, jak ho chápali lidé. Ale zároveň neexistoval žádný myslitelný přirozený proces, kterým by mohl takový artefakt vzniknout. Někdo ho musel vyrobit. Takové technické schopnosti doslova naháněly hrůzu. Budily stejnou měrou úžas a děs. A odepsat takovou věc jako mrtvou jen proto, že na ní nic neroste, jí připadalo jako vítězství děsu nad úžasem.

„Použili úplně všechno,“ žasl Fayež. Procházel obrázky sluneční soustavy získané teleskopem a radarem. „Do vzdálenosti jednoho světelného roku od hvězdy není ani kometový pás. Prostě sebrali všechn materiál, co v celé sluneční soustavě našli, do posledního kousku, přeměnili ho na uhlík a pak z něj vylisovali diamant.“

„Lidi si kdysi dávali diamanty darem, když se žádalo o ruku,“ prohodila Jenn. „Třeba se jenom chtěl někdo ujistit, že nedostane košem.“

Travon se po ní prudce ohlédl a pár sekund jen nechápavě mrkal. Tím, jak bral všechno doslova, postrádal byť i jen stopové množství smyslu pro humor a Elvi už byla nejednou svědkem toho, jak ho Jenn svojí ironickou uštěpačností dokázala totálně rozhodit.

„Já si nemyslím –“ začal, ale Elvi ho uřála.

„Soustřeďte se na práci, lidi. Než vybalíme katalyzátor a strhne se mela, musíme o té soustavě zjistit úplně všechno.“

„Jasná zpráva, šéfová,“ odušil Fayež a potají na ni mrknul.

Zbytek týmu, ti nejlepší vědci a technici z celé říše, osobně vybraní a přidělení pod její velení samotným Nejvyšším konzulem, se otočil ke svým displejům. Pokud šlo o vědecké záležitosti související s jejich misí, měly její rozkazy platnost imperiálních zákonů. Žádný člen týmu neprotestoval.

Ale ne každý byl samozřejmě součástí týmu a ne všechno se dalo považovat za vědeckou záležitost.

„Chceš mu říct, že jsme připravení, sama,“ řekl Fayež, „nebo to mám udělat já?“

Znovu se trochu roztouženě zadívala na obrazovku. V tom diamantu byly nejspíš nějaké struktury. Stopy podobné nápisům napsaným vybledlým inkoustem v mrtvém jazyce, které by je posunuly zase o kousek blíž k další záhadě, k dalšímu odhalení, k další nevýslovné podivnosti. Nechtěla nikomu o ničem nic říkat. Chtěla se jen dívat.

„Já se o to postarám,“ povzdechla si Elvi.

Admirál Mehmet Sagale byl chlap jako hora s černočernýma očima ve tváři ploché jako talíř. Jako vojenský velitel mise nechával vědce většinou na pokoji. Ale jakmile něco spadalo do oblasti, kterou měl podle rozkazů na starosti on, byl přesně tak neústupný a nesmiřitelný, jak napovídala jeho velikost. A návštěva v jeho spartánské kanceláři vždycky něčím připomínala disciplinární řízení. Nebo návštěvu ředitelny, když vás chytí při opisování. Elvi nesnášela roli prosebnice před nějakým lampasákem. Ale v Laconské říši měli poslední slovo vždycky vojáci.

„Doktorco Okoye,“ zabručel admirál Sagale. Promnul si tlustými prsty kořen nosu a zadíval se na ni se stejnou směsicí náklonnosti a shovívavé rozmrzelosti, s níž se ona kdysi chovala ke svým dětem, když provedly nějakou hloupost. „Máme příšerné zpoždění. Podle mých rozkazů –“

„Tahle soustava je neuvěřitelná, Mete,“ skočila mu do řeči. Tohle oslovení bylo možná trochu troufalé, ale on ho toleroval. „Až moc neuvěřitelná na to, abychom ji nechali plavat, protože jsme netrpěliví. Potřebujeme ten artefakt chvíli studovat, než se vytrasíte s katalyzátorem, abyste zjistil, jestli někde něco bouchne!“

„*Majore* Okoye,“ oslovil ji Sagale vojenskou hodností, aby ji ne zrovna jemně upozornil na jejich vzájemnou pozici ve služební hierarchii. „Jakmile váš tým dokončí předběžné shromažďování údajů, spustíme katalyzátor a zjistíme, jestli má tahle soustava nějakou vojenskou hodnotu, přesně podle rozkazu.“

„Admirále,“ Elvi si uvědomila, že když je v téhle náladě, troufalost jí nijak nepomůže, a zkoušela ho uchlácholit respektem. „Chci jen o něco víc času. Harmonogram doženeme cestou zpátky. Duarte mi dal nejrychlejší vědeckou loď v lidské historii, abych mohla trávit víc času zkoumáním a míň pendlováním. A přesně o to vás teď žádám.“

Připomněla Sagalemu, že má přímou linku na Nejvyššího konzula, který si váží její práce natolik, že jí nechal postavit tuhle loď. To taky nebylo zrovna diplomatické.

Se Sagalem to nehnulo.

„Na shromáždění dat máte dvacet hodin,“ oznámil a založil si ruce na svém velkém břicho jako nějaký Buddha. „Ani o minutu víc. Informujte svůj tým.“

„Přesně kvůli tomuhle druhu rigidního uvažování není možné dělat pod laconskou správou pořádnou vědu,“ rozčilovala se Elvi. „Měla bych radši šéfovat nějaké katedře biologie. Jsem moc stará na to, abych si nechala rozkazovat.“

„To máš pravdu,“ odušil Fayeze. „Ale teď s tím nic nenaděláš.“

Zašli si do své kabiny, aby se osprchovali a něco malého snědli, než Sagale a jeho úderné jednotky vybalí aktivní vzorek protomolekuly a ohrozí miliardy let starý artefakt, jen aby zjistili, jestli nenajdou něco, co se jim bude hodit při hraní na vojáky.

„Když z toho nebudou lepší bomby, tak je jim jedno, jestli to zničí!“

S poslední větou se prudce otočila na Fayeze a ten radši o půl kroku ustoupil. Uvědomila si, že ještě nepustila z ruky talíř.

„Nebudu s tím házet,“ uklidňovala ho. „Já s věcmi neházím.“

„I to už se stalo,“ odvětil. Taky už trochu zestárl. Kdysi černé vlasy měl teď skoro úplně šedivé a od očí se mu rozbíhaly vrásky smíchu. Nevadilo jí to. Líbilo se jí, že se víc usmívá, než mračí. I teď se usmíval. „Věci létaly vzduchem.“

„Já nikdy –“ začala a v duchu si říkala, jestli se skutečně bojí, že po něm z frustrace hodí talíř, nebo si z ní jen utahuje, aby trochu zmírnil napětí. Ani po desítkách společně strávených let si občas nebyla jistá, co se mu honí hlavou.

„Na Bermudách, těsně potom, co Ricki odešel na vysokou. Byla to první pořádná dovolená po bůhví kolika letech a tys –“

„To byl šváb. To mi po talíři lezl šváb!“

„A když jsi s ním hodila, taks mi málem urazila hlavu.“

„No, to jsem se lekla,“ připustila.

Zasmála se. Fayeze se zubil, jako by právě něco vyhrál. Takže měl evidentně celou dobu v plánu ji rozesmát. Odložila talíř.

„Hele, já vím, že jsme nešli na školu proto, abychom salutovali a poslouchali rozkazy,“ řekl Fayeze. „Ale takhle to bude, dokud zůstane Laconia u vesla. Takže...“

Byla to vlastně její chyba, že se nechali nahnat do Vědeckého direktorátu. Laconia nechávala lidi většinou na pokoji. Planety si volily vlastní guvernéry a představitele v Asociaci světů. Mohly si stanovit vlastní zákony, pokud nebyly v přímém rozporu s imperiálním právem. A zdálo se, že na rozdíl od většiny diktátorských režimů minulosti nemá Laconia

v úmyslu omezovat vyšší vzdělání. Univerzity v celé galaxii fungovaly v podstatě stejně jako dřív. Někdy dokonce o něco líp.

Ale Elvi udělala tu chybu, že se stala přední odbornicí na protomolekulu, zaniklou civilizaci, která ji vytvořila, a katastrofu, které ji vyhladila. Kdysi, když byla mnohem mladší, ji vyslali na Ilus s první vědeckou expedicí, která měla zkoumat biologii cizího světa. Do té doby byla exobiologie, na kterou se specializovala, jen teoretická disciplína, která se zaměřovala hlavně na batypelagiální organismy a život hluboko pod ledem. Ten se zdál být nejpodobnější bakteriím, které by mohli najít pod povrchem Evropy.

Na Europě sice nikdy žádné bakterie nenašli, ale když se otevřela síť bran, stala se exobiologie najednou skutečnou vědou, která mohla zkoumat víc než třináct stovek biomů. Na Ilus odlétala s tím, že bude studovat místní ekvivalenty ještěrek, a místo toho spadla po hlavě mezi pozůstatky galaktické války starší než celý náš živočišný druh. Porozumět jim se pro ni stalo posedlostí. To bylo jasné. Dům veliký jako celá galaxie, místnosti plné fascinujících věcí a vlastníci tisíce let mrtví. Zbytek své kariéry věnovala tomu, aby tu záhadu rozluštila. A když jí pak Winston Duarte nabídl vedení týmu, který bude zkoumat právě tuhle záhadu, a k tomu bezedný grant, nedokázala odmítnout.

V tu chvíli viděla jen tu Laconii, kterou všem prezentovaly zpravodajské kanály. Neskutečně mocnou, vojensky neporazitelnou říši, která nemá zájem provádět etnické čistky ani genocidu. Možná má dokonce na srdci blaho lidstva. Peníze na vědu přijala bez větších výčitek. Zvlášť když si nemohla zrovna vybírat. Když král řekne: „*Pojď pracovat pro mne,*“ není moc způsobů, jak ho odmítnout.

Výčitky přišly později, když musela vstoupit do armády a dozvěděla se, co je zdrojem naprosté technologické převahy Laconie.

Když se setkala s katalyzátory.

„Měli bychom se vrátit,“ upozornil ji Fayeze, který uklízel poslední nádobí od večere. „Běží nám čas.“

„Určitě. Za chvilíčku,“ odpověděla a ještě se zastavila v maličké soukromé koupelně. Jedno z privilegií vyšší hodnosti. Ze zrcadla nad umyvadlem na ni zírala stará ženská. V očích měla strach z toho, co se chystala udělat.

„Tak už jsi připravená?“ volal Fayeze.

„Jdi napřed. Já tě doženu.“

„Ježíši, Els, přece tam zase nepůjdeš?“

Tam. Ke katalyzátoru.

„Není to tvoje chyba,“ přesvědčoval ji Fayez. „Tys tu studii takhle nepřipravila.“

„Ale souhlasila jsem, že na ni budu dohlížet.“

„Zlato. Miláčku. Světlo mého života. Ať už říkáme Laconii na veřejnosti, jak chceme, když ji vysvlékneš donaha, je to diktatura,“ apeloval Fayez. „Neměli jsme na výběr.“

„Já vím.“

„Tak proč se takhle trápíš?“ dožadoval se.

Neodpověděla, protože by mu to nedokázala vysvětlit, ani kdyby chtěla.

„Já tě doženu.“

Kóje katalyzátoru se nacházela v samém srdci *Falcona*, ze všech stran obklopená silnými ochrannými vrstvami ochuzeného uranu a uzavřená v té nejkomplikovanější Faradayově kleci v celé galaxii. Velice rychle se ukázalo, že protomolekula dokáže komunikovat nadsvětelnou rychlostí. Podle převládající teorie k tomu využívala kvantovou provázanost, ale ať už byl mechanismus jakýkoli, nenechala se omezovat prostorem, podobně jako systém bran, který vybudovala. Cortázarovi a jeho týmu trvalo roky, než zjistili, jak zabránit vzorku protomolekuly, aby si povídala sama se sebou, ale protože na to měli celá desetiletí, přišli nakonec s kombinací polí a materiálů, která dokázala izolovat jeden uzel od ostatních.

Uzel. To. Katalyzátor.

Dveře kajuty hlídali dva Sagaleho mariňáci. Měli těžké modré bojové obleky, které při pohybu vrčely a cvakaly. Každý měl jeden plamenomet. Pro jistotu.

„Brzo katalyzátor použijeme. Chci ho zkontrolovat,“ pronesla Elvi do prostoru mezi oběma strážnými. I když měla sama vojenskou hodnost, nikdy nedokázala určit, kdo z přítomných je nejvyšší důstojník. Chyběla jí indoktrinace z výcvikového tábora a celoživotní praxe, kterou Laconci považovali za samozřejmou.

„Jistě, majore,“ odtušila mariňáčka nalevo. Na služebně staršího důstojníka vypadala moc mladá, ale to platilo o Laconcích poměrně často. Většina z nich vypadala na svou hodnost příliš mladá. „Budete potřebovat eskortu?“

„Ne,“ odsekla Elvi. *Ne, vždycky to dělám sama.*

Mladá mariňačka udělala něco se zápestím svého obleku a dveře za ní se otevřely. „Dejte vědět, až budete připravená se vrátit.“

Místnost s katalyzátorem byla krychle čtyři krát čtyři metry. Nebyla tam žádná postel, umyvadlo, ani záchod. Jen pevný kov a zamřížované odtoky. Jednou za den místnost vypláchli rozpouštědlem a tekutinu odsáli a spálili. Jakmile šlo o protomolekulu, byli Laconci kontaminačními protokoly přímo posedlí.

Uzel, katalyzátor, ať už to teď bylo cokoli, kdysi to bývala žena, které táhlo na šedesát. Jak se jmenovala a proč byla vybrána k infekci protomolekulou, v oficiálních záznamech, k nimž měla Elvi přístup, nebylo. Ale už chvíli po nástupu do armády Elvi zjistila, že existuje Kotec. Místo, kam posílají odsouzené zločince a kde je úmyslně nakazí, aby mělo impérium neomezený přísun protomolekuly pro své potřeby.

Katalyzátor byl ovšem výjimečný. Buď Cortázarovou zásluhou, nebo díky zvláštním rysům vlastní genetiky byl pouze přenašečem. Vykazoval rané příznaky infekce – změny struktury kůže a kostry –, ale za celé měsíce od chvíle, kdy jej přivezli na palubu *Falcona*, se tyto změny nijak nerozvinuly. A nikdy se nedostaly do fáze, jíž všichni říkali „zvracivá zombie“, která aktivně šíří infekci pomocí vyzvracených látek.

Elvi věděla, že být v jedné místnosti s katalyzátorem je naprosto bezpečné, ale stejně se při každém příchodu znovu otfásla.

Nakažená se na ni podívala prázdnýma očima a pohnula rty v bezhlém zašeptání. Většinou páchla po rozpouštědle, kterým ji každý den oplachovali, ale pod ním bylo cítit něco jiného. Puch márnice a rozkládajícího se masa.

Zvířecí oběti byly normální. Krysy, holuby, prasata. Psi. Šimpanzi. V biologii vždycky docházelo ke kognitivní přetahované, kdy se na jednu stranu dokazovalo, že jsou lidé jen další živočišný druh, a zároveň se tvrdilo, že jsou morálně diametrálně odlišní. Zabít ve jménu vědy šimpanze je v pořádku. Zabít člověka v pořádku není.

Tedy evidentně až na případy, kdy to v pořádku je.

Možná s tím katalyzátor souhlasil. Možná to byla volba mezi touhle a jinou, ještě ukrutnější smrtí. Ať už by byla jakákoli.

„Omlouvám se,“ pronesla Elvi, tak jako pokaždé, když vešla do kajuty katalyzátoru. „Moc se omlouvám, nevěděla jsem, že dělají takové věci. Nikdy bych s tím nesouhlasila.“

Ženě se hlava bezvládně pohupovala na krku, jako by přikyvovala.

„Nikdy nezapomenu, co vám udělali. A jestli to budu moct nějak napravit, tak to určitě udělám.“

Žena se opřela rukama o podlahu, jako by chtěla vstát, ale neměla v pažích žádnou sílu, a tak se jen nemohoucně rozplácla. Byly to jenom reflexy. Nebo si to aspoň namlouvala. Instinkt. Mozek už byl dávno mrtvý, nebo aspoň proměněný v něco, co by nikdo příčetný jako mozek ne-definoval. Pod touhle kůží se neskrýval nikdo živý. Teď už ne.

Ale kdysi ano.

Elvi si otřela oči. Vesmír je podivnější, než byste čekali. Někdy je plný divů. Jindy plný hrůz.

„Nezapomenu.“

Kapitola druhá: Naomi

Naomi se stýskalo po *Rosinantě*, ale dneska už se jí stýskalo po spoustě věcí.

Její stará loď, která byla zároveň i jejím domovem, byla zaparkovaná na Freeholdu. Než ji opustila, našli s Alexem na kraji nejjihnějšího kontinentu jeskynní systém s dostatečně širokým ústím, aby se do něj loď vešla. Uložili ji do suchého tunelu a celý týden strávili utěšňováním a natahováním plachet, které k ní nepustí místní faunu a floru. Ať už se k *Rosi* vrátí kdykoli, bude tam čekat a bude připravená. A pokud se nevrátí, zůstane tam celá staletí. A bude čekat dál.

Někdy si ji těsně před usnutím v duchu procházela. Pořád důvěrně znala každý centimetr od špičky kokpitu až po poslední zakřivení hlavní trysky. Dokázala jí v duchu procházet ve stavu beztlíže i při zrychlení. Slyšela o starověkých učencích, kteří si kdysi na Zemi takhle budovali paměťové paláce. Představila si Alexe v kabině, v ruce přesýpací hodiny, které symbolizovaly čas. Pokračovala na letovou palubu, kde si Amos s Clarissou házeli koulí s velkou číslovkou 2, což symbolizovalo počáteční a konečnou rychlost dělené dvěma. Pak dál do své kajuty, k Jimovi. K Jimovi, který byl sám. K Jimovi, který znamenal dráhu, již je třeba urazit. Jednoduchá pohybová rovnice, tři věci, které znamenaly totéž, snadno zapamatovatelné, protože ji ze všech bolelo u srdce.

To byl jeden z důvodů, proč byla ve chvíli, kdy ji Saba a jeho odbojáři kontaktovali, ochotná hrát s nimi skořápky. Vzpomínky byly jako duchové, a dokud budou Jim a Amos pryč, bude *Rosi* vždycky tak trochu zakletá.

A nešlo jen o Jima, i když tím to začalo. Naomi ztratila i Clarissu, která se rozhodla pro násilnou smrt, než ji zabijí pomalu působící jedy z vlastních implantátů. Amos vyrazil na riskantní misi hluboko na nepřátelské území, potom se přestal hlásit, nepřišel na žádnou smlouvenou schůzku a dnes už nikdo nečekal, že o něm ještě někdy uslyší. Dokonce přišla i o Bobbie, která byla sice v pořádku, ale byla už kapitánkou vlastní lodi. Ztratila je všechny, ale nejhůř to nesla u Jima.

Zato Freehold, ten jí nechyběl vůbec. Žít chvíli pod širou a prázdnou oblohou mělo svůj půvab, ale radost z nových zážitků rychle vyprchala

a zbyl jenom nepříjemný pocit. Když už má žít jako uprchlík a psanec, tak aspoň někde, kde se vzduch drží v něčem viditelném. To, jak bydlela teď, bylo sice ukrutné, ale tuhle výhodu to mělo.

Zvenčí vypadala její buňka jako standardní nákladní kontejner určený k transportu menšího planetárního fúzního reaktoru. Takového, který by kolonisti ve třinácti stech nových soustavách využili k dodávkám elektřiny pro menší město nebo středně velkou těžební stanici. Skutečný náklad vyházeli a místo něj dovnitř nacpali zavěšené protinárazové křeslo, nouzové recyklační zařízení, dostatek vody a púltuctu upravených torpéd s krátkým doletem. Protinárazové křeslo fungovalo jako lůžko i pracovní stůl. Recyklátor zajišťoval elektřinu, jídlo a likvidaci odpadu. Nic komfortního, ale posádku lodi v nesnázích by dokázal udržet naživu celé týdny. Voda sloužila k pití, ale zčásti i jako maskování, potrubí bylo připojeno k malým výparníkovým panelům na vnější straně kontejneru, které jí pomáhaly zbavit se odpadního tepla.

A pomocí torpéd komunikovala s okolním světem.

Ale ne dnes. Dnes se setká s opravdovými lidmi. Bude dýchat stejný vzduch, dotýkat se jejich kůže. Uslyší živé hlasy. Nebyla si jistá, jestli se na to tak těší, nebo jestli je to, co jí svírá vnitřnosti, spíš zlá předtucha. Tyhle dvě věci si člověk snadno splete.

„Povolení otevřít?“ dotázala se a monitor protinárazového lůžka zaváhal, odeslal zprávu a o pár chvil později přišla odpověď: **POTVRZENO. ODLET V 18:45 STANDARDNÍHO ČASU. PŘIJĎTE VČAS.**

Naomi se odpoutala a odrazila směrem k vnitřním dveřím kontejneru. Cestou si připevňovala helmu. Když skafandr ukázal, že je vše utěsněno, ještě jednou to zkontrolovala a potom vypustila vzduch z kontejneru do nouzového recyklátoru, až bylo uvnitř skoro vzduchoprázdno. Když se tlak přiblížil k limitu účinnosti přístroje a přestal klesat, otevřela dveře kontejneru a protáhla se do rozlehlého nákladového prostoru.

Jako bývalý tahač ledu zajišťovala *Verity Close* nákladní přepravu na dlouhých trasách mezi koloniemi. Skladový prostor kolem Naomi byl rozlehlý jako obloha Freeholdu, nebo aspoň měla ten pocit. Taková *Rosinante* by se do něj vešla klidně desetkrát a ještě by zbylo trochu místa. Místo toho tu byly tisíce stejných kontejnerů jako ten její, připravených na cestu ze soustavy Solu do některého z nových měst a stanic, jež lidstvo budovalo. Aby tak zkrotilo divočinu nových planet, které neznaly lidský genetický kód ani strom života. A většina kontejnerů obsahovala to, co měla – půdu, inkubátory průmyslových kvasinek, bakteriální knihovny.

A pak tam bylo pár takových, kde bylo něco jiného, jako ten její.

Takhle se hrají skořápky.

Nevěděla, jestli s tím nápadem přišel Saba, nebo mu to nějakou skrytou cestou navrhla jeho manželka, oficiální prezidentka Transportní společnosti. Stanice Medina i pomalá zóna byly pevně v rukou Laconců, a tak byl největší překážkou, s níž se musel odboj vypořádat, přesun lidí a posádek z jedné soustavy do druhé. Ani něco tak malého, jako byla *Rosi*, nemohlo doufat, že unikne pozornosti senzorických polí Mediny. Na to bylo řízení provozu sítě bran příliš důležité.

Ale dokud měla Transportní společnost nad svými loděmi kontrolu, bylo možné falšovat záznamy. Nákladní kontejnery jako ten její se daly přesouvat z jedné lodi na druhou, a tak bylo sledování její komunikace s jinými loděmi obtížné, ne-li přímo nemožné – a totéž platilo pro Sabu, Wilhelma Walkera a další vůdce odboje.

A pokud se zdálo, že to za to ukrutné riziko stojí, mohli propašovat něco jiného. Něco nebezpečného. Třeba něco jako ukořistěnou válečnou loď *Gathering Storm* do soustavy Solu. A s ní i Bobbie Draperovou a Alexe Kamala, které už nejmíň rok neviděla. A se kterými měla právě teď soukromou schůzku.

Odrázila se podél řady kontejnerů a mýjela je s přesností zrozenou z celoživotní praxe. Naváděcí světla na jejich okrajích blikala, ukazovala cestu proměnlivým bludištěm přístupu a kontroly a vedla ji směrem ke služebnímu průlezu. Prostory pro posádku byly nejspíš menší než na *Rosinantě*. Její utajený nákladní kontejner byl stejně velký jako normální kajuta.

Posádku lodi, na které strávila poslední měsíce, neznala. Většina z nich o tom, že je tam s nimi, ani nevěděla. Saba to zařídil. Čím méně toho lidí vědí, tím méně toho můžou prozradit. Pásovci tomu kdysi říkali *guerraregle*. Pravidla vedení války. Tak žila jako malá holka, za starých špatných časů. Tak žila i teď.

Našla přechodovou komoru do lodi a nechala doběhnout cyklus. Její kontakt už čekal. Byla to mladá žena, které nebylo víc než dvacet, se světlou kůží a tmavýma očima daleko od sebe. Oholená hlava měla nejspíš vypadat drsně, ale Naomi připomínala chmýří miminka. Možná se nejmenovala Blanca, ale Naomi ji tak znala.

„Máte dvacet minut, madam,“ hlásila. Měla hezký hlas. Čistý a muzikální. Marťanský přízvuk připomněl Naomi Alexe. „Pak mi končí směna. Můžu tu zůstat, ale moje náhrada nastoupí stejně.“

„To je víc než dost,“ odušila Naomi. „Stačí, abych se dostala do obyčejného prstence.“

„Bez problému. Váš kontejner budeme přesouvat na *Mosley*, kotviště šestnáct set deset. Pár hodin to potrvá, ale pracovní příkaz už je schválený.“

A kulička mizí pod jinou skořápkou. Než bude mít Naomi připravené další rozkazy a analýzy, bude už *Verity Close* za branou a na cestě do jiné soustavy. A Naomi bude spát na stejném lehátku v té samé mrňavé díře, ale na úplně jiné lodi. A Blanku nahradí nový kontakt, který na ni bude čekat v docích. Naomi už ztratila přehled, kolikrát tohle absolvovala. Byla to skoro rutina.

„Děkuji,“ řekla a začala se přitahovat směrem k vnější přechodové komoře.

„Bylo mi ctí, madam,“ vyrazila ze sebe rychle Blanca. „Tedy, setkat se s vámi. S Naomi Nagatou.“

„Děkuju za všechno, co jste pro mě udělala. Vážím si toho víc, než dokážu říct.“

Blanca vypnula hrud'. Možná to vypadalo jako divadýlko, ale Naomi jí stejně zaslutovala. Pro to děvče to něco znamená a bylo by sprosté, kdyby to Naomi nebrala úplně stejně vážně. A co hůř, bylo by to kruté.

Potom se protáhla do stísněné zelené chodby *Verity Close* a nechala Blanku za zády. Nečekala, že ji ještě někdy uvidí.

Hloubkové překladiště č. 3 se nacházelo mezi oběžnou dráhou Saturnu a Uranu, v pevné pozici vůči bráně Solu. Mělo důvěrně známou architekturu – velký kulovitý dok schopný pojmout i několik desítek lodí a obytný prstenec, který svou rotací zajišťoval jednu třetinu gé. Bylo to klíčové centrum dopravy do soustavy Solu i ven, i když to byl vlastně jen lepší skladištní komplex. Lodě z celé soustavy sem přivázely náklad připravený k odeslání na koloniální světy nebo si tu vyzvedávaly zboží zvenčí. Právě tady se pravděpodobně v kteroukoli denní dobu nacházelo víc mimozemských artefaktů než kdekoli jinde v celé sluneční soustavě.

Celkově dokázala stanice pojmout dvacet tisíc osob, i když dopravní situace zřídkakdy vyžadovala provoz na plnou kapacitu. Stálé osazenstvo a posádky nejrůznějších lodí přilétaly a zase odlétaly a spolu s nimi i lidé zajišťující provoz nemocnic, barů, bordelů, modliteben, obchodů a restaurací, které lidstvo doprovázely snad všude, kam se hnulo. Byla to základna, kde si mohli členové posádek z celé soustavy i ze soustav na druhé straně prstenců od sebe na pár dnů odpočinout, pokochat se

pohledem na cizí tváře, zaposlouchat se do hlasů, se kterými nežili celé měsíce, a vyspat se s někým, kdo jim nepřipadal jako člen rodiny. Vznikala tak přátelská atmosféra, díky níž si stanice vysloužila neoficiální jméno „Oplodňovák“.

Naomi se tu líbilo. V té neměnnosti lidského chování bylo něco uklidňujícího. Mimosvětové civilizace a galaktické impérium, válka a odboj, to všechno tu bylo. Ale taky chlast a karaoke. Sex a mimina.

S hlavou skloněnou procházela veřejnou chodbou obytného prstence. Odbojí v systému stanice vytvořil falešnou identitu, aby její biometrické údaje nespustily poplach, ale radši se snažila nebyť moc nápadná, aby ji nepoznal nějaký člověk.

Schůzka byla v restauraci na nejnižším podlaží prstence, nejdál od středu. Očekávala, že ji vezmou do skladiště nebo do mrazáku, ale muž u dveří ji uvedl do soukromého salonku vzadu. Ještě než prošla dveřmi, věděla, že tam jsou.

První si jí všimla Bobbie a s úsměvem vstala. Měla neutrální leteckou kombinézu bez identifikačních znaků a epolet, ale na ní stejně vypadala jako uniforma. Alex, který se zvedl s ní, vypadal starší. Trochu shodil a zbytky vlasů nosil nakrátko. Klidně by mohl být účetní, nebo třeba generál. Beze slova k sobě přistoupili s nataženýma rukama. Objali se všichni tři, Naomi položila hlavu Alexovi na rameno, Bobbie se k ní přitiskla tváří. Teplo jejich těl uklidňovalo víc, než by chtěla.

„Sakra, pane Bože,“ ulevila si Bobbie. „Ale že tě zas ráda vidím.“

Pustili se a přesunuli se ke stolu. Tam už byla připravená láhev whisky a tři skleničky, jasná a neklamná známka špatných zpráv. Další přípitek, další tichá vzpomínka, další ztráta. Naomi na ně vrhla tázavý pohled.

„O Avasarale už víš,“ uklidňoval ji Alex.

Zaplavila ji úleva, kterou vystřídal stud, že něco takového cítí. To jenom kvůli Avasarale. „Slyšela jsem.“

Bobbie každému nalila panáka a jeden pozvedla. „Byla to neuvěřitelná ženská. Takové už se nerodí.“

Přifukli si a Naomi se napila. Ztráta té staré fúrie je zasáhla – a Bobbie nejspíš víc než ostatní. Ale zatím ještě netruchlili pro Amose. Nebo pro Jima.

„Tak,“ položila Bobbie skleničku, „jaký je život tajného generála odboje?“

„Já se považuju spíš za tajného diplomata,“ odvětila Naomi. „A není to nic extra.“

„Počkej, počkej,“ zarazil ji Alex. „Nemůžeme si povídat bez jídla. Žádné rodinné setkání se neobejde bez jídla.“

Restaurace nabízela slušné menu pro Marřany i pro lidi z Pásu. Něco, čemu říkali bílý *kibble* a co se podobalo originálu, i když v tom byla čerstvá zelenina a fazolové klíčky. Koláče hybridního vepřovo-hovězího z nádrží, upravené do tvaru Petriho misek a přelité trochou sladké páliové omáčky. Usadili se kolem stolu stejně jako ve svých předchozích inkarnacích na *Rosinantě*.

Naomi si ani neuvědomila, jak moc jí chyběl Bobbiin smích nebo způsob, jakým jí Alex nenápadně doplňoval talíř, když už měla skoro dojedeno. Drobné důvěrnosti desítek let života v těsné blízkosti ostatních. A pak už tak najednou nežili. Až by jí z toho bylo smutno, kdyby neměla takovou radost, že je tu teď s nimi.

„*Storm* už má celkem slušnou posádku,“ utrousila Bobbie. „Jednu chvíli jsem se bála, že to budou samí Pásovci. Chápej, tam je Saba nejsilnější v kramflecích. Že by dva marřanští veteráni veleli posádce plné lidí, kteří nám ještě pořád říkají vnitřníci?“

„To by asi byl problém,“ souhlasila Naomi.

„Saba dal dohromady celý seznam veteránů z SN a Marřanské flotily,“ doplnil Alex. „A mladých. Je divné mít kolem sebe lidi, kterým je tolik, co mně, když mě propouštěli. Rozumíš, přijdou mi jako malé děti. Celí vážní, a přitom jim teče mlíko po bradě.“

„Rozumím,“ zasmála se Naomi. „Mně teď každý pod čtyřicet připadá jako děcko.“

„Jsou dobří,“ bránila je Bobbie. „Celou tu dobu, co tu čekáme, je driluju, sjíždíme jednu simulaci za druhou.“

„Párkrát už se porvali,“ namítl Alex.

„To jsou jen nervy,“ odušila Bobbie. „Jakmile bude po misi, tak je to přejde.“

Naomi si dala další sousto, aby se nemračila. Nezabralo to. Alex si odkašlal a bylo slyšet, že se snaží změnit téma: „Velký chlap se asi ještě neozval, co?“

Před dvěma lety vycítil Saba šanci dostat agenta s malou atomovkou a šifrovanou vysílačkou na samotnou Laconii. Mise, která měla dostat Jima zpátky, případně se zbavit laonské nadvlády tím, že useknou hadovi hlavu, měla jen malou naději na úspěch. Saba se Naomi zeptal, komu by svěřila něco tak důležitého. Tak nebezpečného. Když se o tom doslechl Amos, měl během hodiny sbaleno. Od té doby si Laconia vybudovala nové linie obrany. Odboj ztratil v tamní soustavě většinu svých lidí a Amos se odmlčel.

„Zatím ne,“ zavrtěla hlavou Naomi.

„No jo,“ povzdechl si Alex. „Tak snad už brzo.“

„Snad,“ přitakala Naomi jako pokaždé, když došlo na tohle téma.

„Dáte si vy dvě ještě kafe?“ zeptal se Alex. Bobbie zavrtěla hlavou ve stejnou chvíli, kdy Naomi řekla, že už nechce, a Alex vyskočil. „Tak já to jdu zatáhnout.“

Když se za ním zavřely dveře, naklonila se Naomi dopředu. Přála si, aby ten okamžik trval dál. Prostě jen rodinné setkání. Světélko v temnotách. Opravdu si to přála, ale nešlo to.

„Vyrazit se *Storm* na misi v soustavě Solu je hodně riskantní,“ prohodila.

„Je tady slušná šance, že si nás všimnou,“ souhlasila Bobbie, ale do očí se jí nepodívala. Znělo to bezstarostně, ale bylo v tom varování. „Koukni, nejde jen o mě.“

„Taky o Sabu.“

„A nejen o něj.“

„Nemůžu dostat z hlavy Avasaralu,“ přiznala Naomi. V láhvi bylo ještě trochu whisky, tak si dolila. „Byla to bojovnice. Nikdy nic nevzdala, ani když prohrávala.“

„Druhou takovou nenajdeš,“ přitakala Bobbie.

„Byla to bojovnice, ale ne válečnice. Vždycky bojovala, ale pokaždé si našla jiný způsob, jak dosáhnout svého. Aliance, politický nátlak, handlování, logistika. Když došlo na strategii, bylo násilí vždycky až poslední možnost.“

„Ona měla vliv,“ odušila Bobbie. „Řídila celou planetu. My jsme jenom pár krys, které hledají praskliny v betonu. My to budeme dělat jinak.“

„My máme taky vliv,“ oponovala Naomi. „A navíc si ten vliv můžeme dál kultivovat.“

Bobbie velice opatrně odložila vidličku. V očích měla temnotu, ale nebyl to hněv. Nebo aspoň ne jenom hněv. „Laconia je vojenská diktatura. Když chceš, aby se Duartovi někdo postavil, musíme lidem ukázat, že je to vůbec možné. Právě vojenskou akcí ukážeš lidem, že ještě je naděje. Jsi přece z Pásu, Naomi. Takže to víš.“

„Já hlavně vím, že to nefunguje,“ odsekla Naomi. „Pás bojoval proti vnitřním planetám celé generace –“

„A vyhrál,“ dořekla Bobbie.

„Právě že nevyhrál. My jsme nevyhráli. My jsme jen vydrželi, dokud se nestalo něco, co převrhlo celou šachovnici. Vážně si myslíš, že bychom měli něco jako Transportní společnost, kdyby se neobjevily brány? Uspěli jsme jen proto, že přišlo něco naprosto nečekaného a změnilo to pravidla hry. A teď se tváříme, že to bude fungovat dvakrát.“

„My se tak tváříme?“

„Saba se tak tváří,“ opravila se Naomi. „A ty ho v tom podporuješ.“

Bobbie se opřela do židle a protáhla se tak jako vždycky, když byla naštvaná. Vypadala tak ještě větší než obvykle, ale Naomi člověk snadno nezastrašil. „Já vím, že s tím přístupem nesouhlasíš a že se ti nelíbí, když tě Saba nezasvětí do podrobností, ale –“

„O to tady nejde,“ naježila se Naomi.

„Nikdo nezavrhuje vliv. Nikdo netvrdí, že bychom to neměli řešit i politicky. Ale pacifismus funguje, jen když má nepřítel nějaké svědomí. Laconia má dlouhou tradici vynucování kázně pomocí trestů a já to vím – Ne, poslouchej mě. Já to vím, protože marťanská tradice je stejná. Tys vyrůstala v Pásu, ale já na Marsu. Ty tvrdíš, že můj způsob k vítězství nevede? Ok. Já ti věřím. Ale říkám ti, že tvůj měkký přístup na tyhle lidi nefunguje.“

„Tak co s tím budeme dělat?“

„To co vždycky,“ odvětila Bobbie. „Budeme dělat, co můžeme, dokud budeme moct, a budeme doufat, že se stane něco nečekaného. Dobrá zpráva je, že něco nečekaného se stane skoro vždycky.“

„To nezní tak povzbudivě, jak si myslíš,“ usmála se Naomi, aby trochu zmírnila napětí.

Bobbie se ale nedala. „Protože někdy to, co nečekáme, je, že ztratíme Clarissu a Holdena. Nebo že ztratíme Amose. Nebo ztratíme mě. Nebo Alexe. Nebo tebe. Ale k tomu stejně dojde. Nakonec jeden o druhého přijdeme a tak to chodilo dlouho předtím, než se naše posádka dala dohromady. Tak to chodí, když se narodíš. Všechno ostatní jsou jen detaily. A v mém případě ty detaily znamenají, že vedu přísně tajnou vojenskou misi v soustavě Solu, při které proti nepříteli použiju jeho vlastní ukradenou loď, protože i kdyby to byl špatný plán, tak jiný plán nemám. A díky tomu, co já riskuju, možná ty získáš ten vliv, který potřebuješ.“

Ale já nechci, abys něco riskovala, pomyslela si Naomi. *Už jsem toho ztratila moc. Už nemůžu ztratit nic dalšího.* Bobbie se zatvářila o něco vlídněji. Možná to i chápala.

Znamé kroky na druhé straně dveří jí řekly, že jde Alex, stejně jasně, jako by se ohlásil. Naomi se zhluboka nadechla a přiměla se uvolnit.

Nechtěla tu sešlost zkazit i jemu.

Kapitola třetí: Alex

Bobbie a Naomi si zase vjely do vlasů.

Když se vrátil, dělaly jakoby nic, ale i tak poznal, že když tu nebyl, pořádně se do sebe pustily. Naomi měla skloněnou hlavu a vlasy jí spadly do očí, tak jako vždycky, když byla rozčilená. Bobbie byla ve tváři o trochu tmavší než jindy, zrudlá buď vzrušením, nebo vztekem. Alex žil na stejné maličké lodi jako Naomi celá desetiletí a Bobbie přišla jen o trochu později. Už před sebou nedokázali skrýt skoro nic.

Trochu ho ranilo, že se to vůbec pokoušejí tajit, protože potom se musel přetvařovat i on.

„Všechno vyřešeno,“ oznámil.

Bobbie přikývla a zabubnovala prsty na stole. Naomi se na něj trochu usmála skrz vlasy.

Alex by se vsadil, že zase řešily to, co vždycky od chvíle, co opustili Freehold. Jediná bezpečná alternativa bylo předstírat, že je všechno v pořádku. Žádný rozumný člověk nepoleze mezi bojující zvířata, ale ani úplný blb se nebude míchat do hádky mezi Naomi Nagatou a Bobbie Draperovou. Tedy pokud nechce přijít o prsty. Myšleno samozřejmě obrazně.

„Takže...“ protáhl Alex, až to začínalo být trapné.

„Jasně,“ odpověděla Naomi. „Mám ještě spoustu práce, než zase zalezu do bedny.“

Bobbie přikývla, nadechla se, že něco řekne, a zase sklapla. V mžiku překonala vzdálenost, která ji dělila od Naomi, a chytila ji svými silnými pažemi. Sice byly obě zhruba stejně vysoké, ale na váhu měla Bobbie aspoň o čtyřicet kilo víc. Vypadalo to, jako když začne lední medvěd tancovat s koštětem. Nebyl to ale začátek rvačky, protože obě brečely a poplácávaly se po zádech.

„Ráda jsem tě viděla,“ objala Bobbie Naomi ještě o trochu těsněji a zvedla ji z paluby.

„Chybíte mi,“ odpověděla Naomi. „Oba. Víc, než dokážu říct.“

To *oba* znělo jako pozvání, a tak se Alex přidal a obě je obejmul. Za chvíli už brečel taky. O něco později, když už to šlo, se pustili. Bobbie si

otřela oči ubrouskem, ale Naomi šmouhy na tváři ignorovala. Usmívala se. Alex si uvědomil, že je to možná první opravdový úsměv, který u ní viděl od chvíle, kdy Holdena unesli na Laconii. Napadlo ho, jak osamělý život teď asi vede, schovaná v nákladním kontejneru, pořád v pohybu z lodi na loď, ze stanice na stanici. I když to bylo společné rozhodnutí, ucítil výčitku, že ji nechává takhle samotnou. Ale Bobbie potřebovala pilota a Naomi, jako kočovný politik, ho nepotřebovala. A ani nechtěla.

„Kdy tě zase uvidíme?“ ptala se Bobbie.

„To kdybych věděla,“ povzddechla si Naomi. „Vy se u Solu zdržíte dlouho?“

„To nezáleží na mně,“ pokrčila rameny Bobbie. Byla to sice pravda, ale i kdyby nebyla, zněla by odpověď stejně. Člověk nikdy neví, kdo poslouchá, a i tady, na stanici Transportní společnosti v zadní místnosti baru sympatizantů SVP, byl zvyk železná košile.

Alexovi jako na zavolanou zabzučel terminál. Připravovali se přeložit *Storm* z jedné lodi na druhou. Naomi nebyla jediná lapená ve hře skořápek o vysoké sázky.

„Tak já půjdu dohlédnout na ten přesun, šéfová,“ oznámil Bobbie.

„Půjdu taky,“ odvětila a ještě naposledy divoce objala Naomi. „Opatruj se, první důstojníku.“

„Dneska už nedělám nic jiného,“ usmála se smutně Naomi. Nevzít ji s sebou mu přišlo nepřírozené. Tak jako vždycky.

Nahlas by to Alex nikdy nepřiznal, ale z *Gathering Storm* byl vyděšený k smrti. *Rosinante* byla pořád jeho první láska. Pohodlná, důvěrně známá a bezpečná jako nástroj, jenž se přizpůsobí tvaru ruky, která ho drží. Byla to sice nebezpečná válečná loď, ale pro něj to byl domov. Cítil, že na ni patří. A strašně mu scházela.

Storm byla jako mimozemská bytost, která předstírá, že je nabusená závodní loď, na kterou někdo ještě ke všemu namontoval mraky zbraní. Když létal s *Rosi*, měl pocit, že s ním loď spolupracuje a je prodloužením jeho vůle, ale pilotovat *Storm* bylo jako přemlouvat nebezpečné zvíře. Kdykoli se posadil do pilotního křesla, bál se, že ho něco kousne.

Bobbie se svými techniky prolezla celou loď od přídi až po zád a ujistila ho, že ve specifikacích není nic, čím by byla *Storm* nebezpečná pro posádku, nebo aspoň nic nebezpečnějšího než na jiných kosmických lodích. Alexe ale nepřesvědčila. Z ovládacích prvků měl pocit, že loď

nereaguje na jeho pokyny. Spíš jako by si je ta potvora interpretovala a souhlasila s nimi, ale přitom si rozhodovala podle svého. Jediný, komu se s tím svěřil, byl jeho kopilot Caspar Asoau.

„No dobře, to řízení je asi trochu volnější, ale kvůli tomu bych netvrdil, že se ti ta loď nějak vzpírá,“ vrhl na něj Caspar podezřívavý postranní pohled. Alex už to pak nikdy nezmínil. Ale létal s kosmickými loděmi už spoustu let a věděl o tom své. *Storm* nebyla jen kov a uhlíková vlákna a nějaký ten krystalický sajrajt, ať už to bylo cokoli. I když to nikdo jiný neviděl.

I tak to ale byla setsakra krásná loď.

Alex stál u malého vyhlídkového okna a sledoval, jak ji opatrně přesouvají z otevřeného nákladového prostoru jejich staré přepravní lodi do nové. Po celou dobu byl z každé strany jeden masivní transportér a celá operace se odehrávala ve stínu obrovské středové části překladiště. Vše probíhalo záměrně tak, aby to neviděl žádný z vládních teleskopů a radarových stanic, o kterých věděli. Laconská říše se nedozví víc, než že dvě těžké nákladní lodě krátce zakotvily na stejné stanici, něco vyložily nebo snad naložily a pak se zase rozletěly každá svou cestou. Že byla zároveň z jedné na druhou přeložena ukradená laconská válečná loď, se v žádných oficiálních záznamech ani videozáznamech neobjeví. A *Storm* a její posádka mohou žít a bojovat zase o chvíli déle. Pokud tedy něco nepřehlédli.

Zdalo se, že lesklé boky lodi tvořené kovem a krystaly září vlastním světlem dokonce i ve stínu, který společně vrhaly oba nákladáky a celé překladiště. Zablýskly a zase zmizely zářivě bílé obláčky přehřátého plynu, jak se zažehly manévrovací trysky. U řízení bude sedět Caspar, který opatrně a zkušeně dopraví laconský torpédoborec z otevřeného nákladového prostoru jejich staré lodě do nové. Tuhle hru hrávali často a oba piloti už byli experti na přesuny ve velmi těsných prostorech.

Jako bývalého vojáka Alexe nepřestávalo udivovat, že celé spiknutí dokázaly udržet pod pokličkou. Pašovali ukradenou válečnou loď říše síti bran ukrytou v útrobách lodi Transportní společnosti. Do akce přímo zapojili desítky a možná stovky lidí. A stejně jim to z nějakého důvodu pořád procházelo.

Většina konspiračních teorií se dá vyvrátit argumenty na principu Occamovy břitvy – lidi neumí udržet tajemství a s rostoucím počtem spiklenců stoupá riziko odhalení exponenciálně. Ale oni si s pomocí přátel z Transportní společnosti, kteří byli kdysi v SVP, dokázali hrát na schovávanou už celé měsíce a zatím je nikdo nechytil. To jen ukazovalo,

jak se lidé z Pásu dokázali za necelých dvě stě let adaptovat. Schopnost ukrývat rebely před vojenskými silami s obrovskou přesilou už měli zakódovanou v genech. Za těch dvacet let, kdy Alex nejdřív sloužil v marfanském loďstvu a potom bojoval proti Svobodné flotile, se opakovaně zapojil do honu na radikální frakce. Úskoky a partyzánské akce, jakých byli Pásovci schopní, ho dováděly k šílenství. A teď byl díky nim naživu, a to doslova.

Nebyl si jistý, nakolik je to ironické. Možná spíš zajímavé.

Storm se usadila v nové nákladní lodi. Byl to neforemný transportér, který vypadal jako masivní projektil a jmenoval se *Oblouk kyvadla*. Když se vstup zavřel a zamkl, ucítil Alex, jak se paluba slabě otřásla. Vrata, kterými proletí i torpédoborec, už něco váží.

Alex vytáhl terminál a zavolal Bobbie. „Děťátko je uložené. Stačí říct a můžeme frčet.“

„Rozumím,“ odpověděla Bobbie a ukončila spojení.

Zrovna někde finišovala přípravy se svým týmem. Sabova tichá pošta jim sice neřekla, co mají v soustavě Solu za úkol, ale Bobbie drilovala své vojáky tak, že samotná mise už bude jenom další seznam úkolů, které je nutné splnit. Když Bobbie vzala směsku lidí ze staré gardy SVP, navlékla je do posilovacích obleků laconských mariňáků a prohlásila, že z nich vytvoří zvláštní jednotku pro tajné operace, byl Alex dost skeptický. Ale co řekla, to udělala. Dnes už měli za sebou tři operace se stoprocentní úspěšností a s nulovými ztrátami na životech. Ukázalo se, že Gunny Draperová sice sama dokáže sakra hodně, ale to není nic proti tomu, když ji necháte, aby si vycvičila vlastní tým.

Někdy musel nastat moment, kdy jim to všechno začalo připadat normální. Hrát si se *Storm* na schovávanou v nákladních lodích, zatímco jim Saba, Naomi a zbytek odboje vybírají cíle. Ale kdy k tomu došlo, říct nedokázal. Teď už to ale byla zas rutina, jako kdysi, v jiném životě, ve Flotile Marfanské republiky. Každý den riskoval prozrazení a zajetí nebo smrt. Při každé operaci se Bobbie a její tým vrhali do mlýnku na maso v oblastech ovládaných Laconií. I když se vzaly do úvahy všechny úspěchy, pořád se pohybovali na ostří nože. Kdyby mu bylo dvacet a neuvědomoval si vlastní smrtelnost, nejspíš by to miloval.

Otočil se od vyhlídkového okénka a sebral tašku se svými věcmi. Už byl na cestě, když se z terminálu ozval Caspar: „Vypnutá a zajištěná.“

„Koukal jsem na to. Frajeřina. Gunny zas bude prohánět vojáky a já se tam jdu podívat. Mezitím je loď tvoje.“

„Rozumím.“

Chodby překladiště byly stroze funkční. Hladké šedohnědé keramické zdi a podlaha s tenkým kobercem, aby si lidé při rotaci obytného prstence v jedné třetině gé neublížili. Alex se jednou z nich plahočil půl kilometru, než zabušil na dveře označené SKLAD 348-001.

Pootevřely se a ošlehaný chlap z Pásu se rozhlédl kolem Alexe na obě strany chodby. Měl šedé vlasy vojenského střihu a bezvýrazné oči takřka přesně stejné barvy. Alex si všiml masivní černé pistole, kterou při kontrole chodby schovával za stehnem. Jmenoval se Takeshi Oba a byl to jeden z Bobbiiných zabijáků.

„Vzduch je čistý,“ usmál se Alex a Oba zabručel a pustil ho dovnitř.

Byla to prázdná místnost zhruba pět na deset metrů se stejnými nevýraznými keramickými stěnami jako chodba venku. Tým postával v řadách před Bobbie a poslouchal, co jim povídá. Když Alex vešel, mírně mu pokývla, ale mluvila dál.

„Nenechte se zmást,“ navázala. „Soustava Solu je to nejnebezpečnější bojiště, na jakém jsme kdy byli. Pro tajné akce v našem stylu je horší už jedině Laconia. Skoro na každém šutru nebo kusu ledu, který je větší než vojenský transportér, máte nějakou stanici, teleskop nebo radarové stanoviště. Tady jsou oči všude.“

Ve skupině to zašumělo, ale Alex nedokázal říct, jestli je to reptání, nebo souhlas.

„A kromě toho,“ pokračovala Bobbie, „je flotila Koalice Země-Mars plně pod kontrolou Laconie. To znamená, že to jediné, co nám do dneška umožnilo fungovat – tedy poměrně malý počet laconských lodí –, nám tady nijak nepomůže. A jako by tohle nestačilo, nechali Laconci na orbitě kolem Země bitevní loď *Heart of the Tempest*. Je tady hlavně jako hrozba, která má přimět vnitřní planety k poslušnosti, ale pokud si nás všimne, budeme v pořádném průšvihů. Souboj s bitevní lodí třídy *Magnetar Storm* prostě nepřezijí. Přes to nejede vlak.“

„Už víme, co je náš cíl?“ zeptala se Jillian Houstonová. Dcera guvernérka Freeholdu Payna Houstona byla jednou z prvních dobrovolnic v Bobbiiněmu týmu. Vysoká a štíhlá, s vyšisovanými blond vlasy, svaly a strukturou kostí rodilého Pozemšťana, mezi očima měla vrásku, jak se pořád kabonila. Za tu dobu, co spolu pracovaly, se stala Bobbiinou neoficiální zástupkyní. Alex z toho neměl radost. Jillian byla příjemná jako kontrola z bernáku. Když to řekl Bobbie, jen odvětila, že „si dá pozor, aby měla účetnictví v pořádku“. Dodnes si nebyl úplně jistý, co tím myslela.

„Ne. Tentokrát dělá velení tajnosti,“ připustila Bobbie. „Začíná to vypadat, že než to zjistíme, budeme v půlce mise.“

„Super,“ ucedila Jillian.

„*Storm* je spakovaná a za třicet hodin zamíříme na *Kyvadle* k Solu,“ dodala Bobbie. „Tak si to na Oplodňováku užijte, ale nezapomeňte být za čtyřiařacet hodin v pořádku na lodi, nebo zjistíte, jak se bude na vašem zadku vyjímat špička mojí boty.“

Tím si od shromážděných vysloužila dobrosrdečný smích.

„Rozchod.“

O pár chaotických chvil později zůstali v místnosti už jen Bobbie, Jillian a Alex. Bobbie měla na sobě pořád stejnou nezařaditelnou leteckou kombinézu, kterou si vzala na schůzku s Naomi, ale Jillian měla lehký černý skafandr, který její jednotka nosila jako neoficiální uniformu. Taky měla v pouzdře velkou pistoli. Bez ní ji Alex ještě neviděl. Nenosit zbraň bylo pro lidi z Freeholdu stejně jako nenosit kalhoty.

„Nelíbí se mi, že nám Saba nic kloudného neřekne,“ brblala Jillian. „Do prdele, člověk má pocit, že snad improvizuje.“

„Můžou mít spoustu legitimních důvodů, proč ještě nejsou dořešené všechny detaily,“ oponovala Bobbie. Mluvila klidným, ale pevným hlasem. Jako by říkala: *Chápu, že si děláš starosti, ale udělej, co ti říkám.*

„Musí to být Callisto,“ pokračovala Jillian, jako by tiché varování v jejím hlase neslyšela. „To je jediná věc, která za něco stojí a která je od té bitevní lodi dost daleko, aby to byl realistický cíl.“ Bobbie udělala půl kroku k ní a narovnála se, aby bylo líp vidět, o kolik je větší. Jillian zmlkla, ale nestáhla se ani o píd. *Milá jako kontrola z berňáku, ale nervy má ze železa,* pomyslel si Alex.

„Takové spekulace jsou k ničemu. A upřímně, jsou i nebezpečné,“ pronesla Bobbie. „Nech si je pro sebe. Jdi si dát něco k pití. Klidně se někde v baru porvi, když ti to udělá dobře. Ale hlavně to ze sebe dostaň a zítra se vrať na *Storm*. To už budeme vědět víc. Rozchod.“

Zdálo se, že to Jillian konečně docvaklo. Trochu posměšně Bobbie zasalutovala a pomalu odkráčela.

Alex otevřel pusu a Bobbie na něj ukázala prstem. „Ty radši mlč.“

„Rozumím,“ prohodil místo toho. „Celý den na stanici a nebude do čeho píchnout. Škoda, že tu nezůstala i Naomi. Mohli jsme stihnout i něco víc než pitomou večeří.“

„Taky má svoji misi,“ ucedila Bobbie bledými sevřenými rty.

„Dobře,“ připustil Alex. „A řekneš mi, co se mezi vámi stalo, nebo to z tebe budu muset vymlátit?“

Zaskočená Bobbie vybuchla smíchem, přesně jak doufal. Bylo to, jako by čivava vyhrožovala věžáku, a Alex se ušklíbl, aby ukázal, že to chápe i on.

Bobbie si povzdechla. „Ona si pořád myslí, že bychom měli vyjednávat. A v tom se neshodneme. Nic nového pod sluncem.“

„Přišla už o hodně,“ řekl Alex. „A bojí se, že přijde o všechno.“

Bobbie ho chytila za paži a přátelsky stiskla.

„A právě to se jí snažím celou dobu vysvětlit, kamaráde. Tohle je boj, kde musíš být ochotný obětovat pro výhru všechno, jinak prohraješ a stejně všechno ztratíš.“

Kapitola čtvrtá: Tereza

„Nevíme, jak si říkali,“ vykládal plukovník Ilich, jak tak ležel na trávě s rukama pod holou hlavou. „Vlastně ani nevíme, jestli si nějak říkali. Třeba se obešli úplně bez jazyka.“

Tereza znala plukovníka celý svůj život. Byl stálou součástí jejího vesmíru, jako hvězdy nebo třeba voda. Byla to rozvázná, hloubavá postava v životě přeplněném rozváznými a hloubavými lidmi. Lišil se v tom, že se soustředil výhradně na ni. A taky v tom, že se jí nebál.

Posunul se a protáhl. „Někdo jim říká ‚protomolekula‘, ale to je jen nástroj, který vyrobili. To je, jako by lidem říkali ‚kladiva‘. Označení ‚tvůrci protomolekuly‘ je výstižnější, ale zbytečně dlouhé. ‚Prvotní organismus‘ nebo ‚mimozemská společnost‘ nebo ‚architekti‘. To všechno se používá k označení víceméně stejné věci.“

„Jak jim říkáte vy?“ vyzvídala Tereza.

Zasmál se. „Já jim říkám ‚Římané‘. Velkolepé impérium, které vzniklo a zase zaniklo v šerém dávnověku a nechalo nám tu po sobě svoje cesty.“

To byla zajímavá myšlenka. Tereza si jí pár sekund přebírala v hlavě, jako by se jí snažila přijít na chuť. Ta analogie se jí líbila, ne proto, že byla přesná, ale proto, jaké pocity evokovala. Proto byly analogie užitečné. Na pár chvil se do té králičí nory ponořila, aby se podívala, co tam najde, co je tam zajímavého, a rozhodla se zeptat na názor Timothyho. Jeho názory ji vždycky dokázaly překvapit. Proto ho měla ráda. Nebál se jí, stejně jako plukovník Ilich, ale Ilichův respekt měl příchůť respektu k jejímu otci, a proto byl... ne snad horší. Prostě jiný. Timothy byl její.

Uvědomila si, že už se ticho příliš protahuje. Ilich od ní bude čekat, že něco řekne, a o Timothyho ona nemluvila. Takže zkusila něco jiného.

„Takže to všechno postavili oni?“

„Všchno ne, to ne. Brány, konstrukční plošiny, opravářské drony. Artefakty, ty ano. Ale živé systémy existovaly na jiných světech už dřív. Stabilní replikátory nejsou tak vzácné, jak jsme si kdysi mysleli. Trocha vody, trocha uhlíku, stálý zdroj energie ze slunečního světla nebo hydrotermálního proudu? Stačí to nechat pár milionů let uležet a dost často se začne něco dít.“

„A když se nic nestane, nebudou mít Římané s čím pracovat.“

„Tisíc tři sta sedmdesát tři případů, o kterých víme,“ pronesl Ilich. „To je dost.“ Koloniální světy – včetně soustavy Solu – byly v síti bran jen proto, že na nich existoval život, kterého se mohli Římané zmocnit. Pár stovek soustav v galaxii, kde se jich nacházejí miliardy. Ilich byl ale dost starý na to, aby pro něj cokoli kromě toho prvního znamenalo zázrak. Tereza nevyrostala v tak osamělém vesmíru jako plukovník. Vyrůstala ve vlastním osamělém vesmíru a ty dva vesmíry byly nesrovnatelné.

Zavřela oči a natočila se ke slunci. Světlo a teplo na tváři bylo příjemné. Jas pronikal víčky a barvil všechno do ruda. Jaderná fúze filtrovaná krví.

Usmála se.

Tereza Angelika Maria Blanquita Li y Duarte věděla, že není normální dítě, stejně jako věděla, že při odrazu světla od rovné plochy dojde k jeho polarizaci. Nijak zvlášť praktická informace. Byla jedinou dcerou Nejvyššího konzula Winstona Duarte, což samo o sobě znamenalo podivné dětství. Celý svůj život prožila na Laconii ve Vládní budově – i když se občas tajně vytratila mimo ni. Už v batolecím věku k ní vodili jiné děti, které se měly stát jejími kamarády a spolužáky. Obvykle pocházely z předních rodin říše, ale nebylo to tak vždycky, protože otec chtěl, aby poznala lidi všeho druhu. Chtěl, aby byl její život tak normální, jak jen to bude možné. Aby se co nejvíc podobala normální čtrnáctileté holce. A ono to nějak fungovalo, ale jelikož mohla soudit jen podle vlastního života, nedokázala říct, nakolik to bylo opravdu úspěšné.

Měla spíš známé než opravdové kamarádky. Zvlášť Muriel Cowperová a Shan Ellisonová se k ní chovaly moc hezky, nebo aspoň o nic hůř než k ostatním studentům ve skupině. A pak tu byl Connor Weigel, který chodil na stejné hodiny jako ona skoro tak dlouho, co nějaké hodiny měla. Pro toho měla v srdci zvláštní místo, ale nějak se jí nechtělo zkoumat to blíž.

Pokud byla osamělá – a to nejspíš byla –, neměla to s čím srovnávat. Kdyby bylo všechno na světě červené, nikdo by to nepoznal. Věci, které jsou všude, jsou stejně neviditelné jako ty, které nejsou nikde. Až kontrast dává věcem tvar. Jas ukazuje, že existuje temnota. Plnost dává vyniknout prázdnotě. Osamění definuje hranice svého protikladu, ať už je jím cokoli. Umožní vzájemné srovnání.

Napadlo ji, jestli tak fungovaly i život a smrt. Nebo aspoň život a ne-život.

„Co je zabílo?“ zeptala se a otevřela oči. Všechno vypadalo modře. „Myslím ty vaše Římany.“

„Tak to je další krok, že?“ odušil plukovník Ilich. „Zjistit to a pak vypracovat strategii, jak se s tím vypořádat. Víme, že ať to bylo cokoli, pořád to existuje. Viděli jsme, že to reaguje na věci, které děláme.“

„Ta věc na *Tempest*,“ přitakala Tereza. Viděla brífink. Když admirál Trejo poprvé použil hlavní zbraň své lodi třídy *Magnetar* v normálním prostoru, stalo se něco, co způsobilo několikaminutovou ztrátu vědomí u lidí v celé soustavě Solu a na lodi samotné zanechalo vizuální anomálii, která ji využívala jako referenční rámec. Právě proto se v paláci objevil James Holden a právě tenhle aspekt celé situace pro ni znamenal nejvíc.

„Přesně tak,“ souhlasil Ilich. Otočil se na břicho a opřel se o lokty, aby na ni viděl. Pohled do očí u něj znamenal, že to, co říká, je důležité. „A to je nejzávažnější ohrožení naší bezpečnosti. Římané umřeli buď proto, že narazili na nějakou přírodní sílu, na kterou nebyli připravení, nebo je zabil nějaký nepřítel. A to se snažíme zjistit ze všeho nejdřív.“

„Jak?“ špitla.

„My nevíme, jak Římané vymřeli. Pořád ještě sotva chápeme, co byli ve srovnání s námi vlastně zač.“

„Ale ne. Chci vědět, jak zjišťujeme, jestli to byl nepřítel, nebo nějaká přírodní síla?“

Plukovník Ilich přikývl na znamení, že je to dobrá otázka. Vytáhl terminál, párkrát do něj klepnul a otevřel tabulku.

	TEREZA SPOLUPRACUJE	TEREZA ZRADÍ
JASON SPOLUPRACUJE	T3, J3	T4, J0
JASON ZRADÍ	T0, J4	T2, J2

„Věžňovo dilema,“ poznala ji Tereza.

„Pamatuješ si, jak to funguje?“

„Nesmíme se domlouvat, ale oba se musíme rozhodnout, jestli spolupracovat, nebo zradit. Když budeme oba spolupracovat, dostaneme každý tři body. Když spolupracuje jen jeden, nedostane žádné body, zatímco zrádce dostane čtyři. Když oba zradíme, dostaneme každý dva. Problém je, že ať už si vyberete cokoli, pro mě je lepší zradit. Když budete spolupracovat, dostanu čtyři body místo tří, a když zradíte, dostanu dva místo žádného. Takže bych měla vždycky zradit. Ale stejná logika platí i pro